

☞ Z'n heeft geen rust dan deze rust,
 Z'n heeft geen lust dan deze lust.
 De naalde trilt en heeft,
 Tot dat zij 't noorden heeft:
 De naalde van onz' hert
 En heeft nog rust nog stand,
 Tot dat zij deze sterr'
 Vald in de hand.

Het is Lodensteijn wel grooten ernst geweest met zijn geloof. Al zijn liederen worden gedragen door dat eene, dat zijn gansche leven draagt, maar het óók opeischt, onverbiddelijk, volstrekt. Hier wordt niet geschipperd en een mogelijkheid gezocht, waarbij godsdienst en wereld-dienst verbonden zouden worden; alles wordt prijs gegeven „aan den zwaren golfslag van den oceaan der eeuwigheid.”

Lodensteijn kende ook de blijdschap van het geloof. Met Lodensteijn zingen we nog dikwijls mede, wanneer we uit den gezangenbundel aanheffen het: ☞

Hoog! omhoog! mijn ziel na boven!
 Hier beneden is het niet:
 't Regte leven, lieven, loven,
 Is maar daar men Jesum ziet.
 Al wat gij ziet op Aard,
 Al wat gij hoord op Aard,
 Is uw kostlijk leven, lieven, loven,
 Al wat gij wenst op Aard,
 Is uw kostlijk Hert niet waard.

Ah! dat aller Menschen-tongen,
 Aller Eng'len wakkerheyd
 t' Zaamen-spanden, t' zaamen zongen
 Jezus-loff en Heerlijkheyd!
 Waakt op Hert, Mond en Hand,
 Waakt op mijn Cyter; want
 Jezus is te loven, loven, loven:
 Waakt all' op, hier is stoff,
 Zingt zonder eynden Jezus loff.

Hoe wist Lodensteijn het uitwendige zinnebeeldig te verstaan! Hoe jubelt hij om het schoon natuurgebeuren, om „'t al verkwikkend Morgenligt;” welk een teere en fijne schoonheid spreekt in „Op de aankomst mijns vaders en zusters, als ik de wagen tegemoet wandelde.” En indien ge wilt hooren „tot welk een juisten dichtert-lijken klank en schoone verbeelding de vrome piëteit in staat was, lees dan eens het eerste gedeelte van een lied, waarin het „onbekommerd,” lichtvaardig leven wordt gesteld tegenover het geborgen zijn in Christus' gemeenschap: „Het jonge en onbekommerde leven.”

We mogen ook nog wijzen naar een zang op Christus' geboorte — met het sterke begin — die de eigenaardigheid van rythme doet hooren, welke zoo vaak Lodensteijn moeilijk maakt. De eerste strophe: ☞

Ziet daar is 't Ligt! Daar is nu 't Ligt,
 Daar berst het Ligt door Mosis duisterheden:
 En Heylzaam ligt Hem van 't Gezigt
 Het Dekzel dat Zijn Aangezicht bekleeden.
 Die heldre Zon,
 Daar 't al van zingt en waagt,

☞ Ons nu in 't Ooste daagt. ☞

☞ O zuivre Bron!
 ☞ Waar zal ik uw Spring vinden?
 ☞ Die eer de Wereld hing
 ☞ In 's Hemels glans, in Hemels trans,
 ☞ Was dien den Hemel minden,
 ☞ Was 's Hemels Eeuwig Lieweling.
 ☞ Hallelu-jah! Halle-lu-jah!

En ook naar zijn beschouwende „Aandagten,” zijn schoone, stille mijmeringen „Op een Reyze,” zijn ont-roerend en bewogen „Reysgezang.” ☞

Nog diepe diept', nog sterke wind, nog baaren
 En zullen met haar schrikken ons vervaaren.

En dan het gedicht, dat hij schreef bij het heengaan van een vriend: het aandoenlijke „Af-zijn-smerte.”

Wij zouden gaarne meer citeeren en ook breed ci-teeren, maar wij moeten eindigen. Zulks mogen we doen — omdat Lodensteijn naar den aard van zijn tijd ook dit genre beoefende — met een geestig puntlicht, op „Uyt-gelezen Boeken”:

Andries, gij stoft op uyt-gelezen Boeken,
 En zegt, gij hebt uw Kas en Kamer vol.
 Zo zijn uw Kas, uw Kamer en alle hoeken
 Vol wijsheid, maar uw Herssens blijven hol.
 Wat baat 't u, Andries, of gij met pijn
 En groote kost veel Boeken 't zaam vergaderd,
 En zette daar en stoft daar op. Dan zijn
 En staan zij wel bestoft; maar niet door-bladerd,
 En niet door-bladerd, zijn zij wel geprezen,
 Wel uytgelezen, maar niet uytgelezen.

Lb.

MIJN BOEK

Gelijk ik somtijds blader in een boek
 en tusschen al die lange rijen zinnen,
 die telkens eindigen en al maar weer beginnen,
 naar enk'le treffende passages zoek,

naar beelden op een rustig kunstnaarsdoek,
 die je om hun fijner teek'ning moet beminnen
 en die je ontroeren tot in ziel en zinnen,
 heldengestalten, reuzig,forsch en kloek,

doorblader ik in eenzaam stille stonden
 verschenen deelen van mijn levensboek
 met lange regels over zwarte zonden....

maar 'k rust niet, tot ik weder heb gevonden
 mijn Jezus, den Verlosser van den vloek,
 en 'k mij in teedre liefde voel aan God gebonden.

H. W. A.